

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU

LETNIK 11

OKTOBER - 2019

LE ENO JE POTREBNO

ROŽNI VENEC

ROŽNI VENEC – moja priljubljena oktobrska pobožnost

Rožni venec bi morali imenovati Marijina pot. Kristusove skrivnosti so tudi skrivnosti Matere. Ob premišljevanju Kristusovega življenja je potrebno razodetje »od zgoraj« in da bi ga sprejeli, moramo nujno prisluhniti. V molku in molitvi more dozoreti spoznanje skrivnosti veselega, svetlega, žalostnega in častitljivega dela rožnega venca. »Moliti rožni venec ni nič drugega, kakor premišljevati Kristusovo obličje skupaj z Marijo,« je dejal sv. Janez Pavel II. Oblika molitve rožnega venca ima svoj izvor med puščavniki in kasneje pri menihih, ki so najpogosteje molili in ponavljali očenaš. Molitev rožnega venca se je zelo hitro širila po zmagi kristjanov nad Turki pri Lepantu l. 1571, saj so to zmago pripisovali molitvi rožnega venca. Na dan odločilne bitke, 7. oktobra 1571, so se zbrale bratovščine rožnega venca in goreče molile to

molitev. V spomin na to zmago imamo v bogoslužju god Rožnovenske Matere Božje – 7. oktobra. Poznejši papeži, zlasti Leon XIII., ki je napisal kar 16 okrožnic o rožnem vencu, so to molitev pospeševali. K njenemu širjenju so prispevala tudi prikazovanja v Lurdu in Fatimi ter stiske krščanskega ljudstva. Če redno s premislekom prebiramo jagode rožnega venca, rastemo v veri, upanju in ljubezni. Globoka in predana molitev rožnega venca nas torej spreminja v vse bolj evangeljske kristjane: prav take, kot so bili sv. Dominik, sv. Frančišek, sv. Klara in drugi svetniki. Naj molitev nikdar ne postane neprijetno breme. Naj se naše molitve vselej rodijo iz veselega srca ... (vir: <http://nadskofija-ljubljana.si/pastorala/gradiva>).

Amicus Dei

Sv. Favstina Kowalska

**Glasnica Božjega usmiljenja iz Krakowa (1905–1938), goduje
5. oktobra**

»Pošiljam te k vsemu človeštvu z oznanilom svojega usmiljenja. Nočem kaznovati obolelega človeštva, marveč ga ozdraviti s pritegnitvijo na svoje usmiljeno Srce ... Glasnica mojega usmiljenja si; izbral sem te za to službo v tem in prihodnjem življenju,« je govoril Jezus v videnju mladi poljski redovnici Favstini Kowalski, ki je njegove besede zapisala v svoj Dnevnik, katerega je na izrecno Jezusovo željo pisala zadnja štiri leta življenja. Lahko rečemo, da »po Božjem nareku,« ker vsebuje tako globoke misli, da teologi sestro Favstino, ki je imela manj kot tri razrede osnovne šole, uvrščajo med

velike mistike Cerkve.

Rodila se je 25. avgusta 1905 kot tretji izmed desetero otrok v revni in pobožni kmečki družini v vasi Glogowiec pri Lodzu. Pri krstu so ji dali ime Helena. Od otroških let se je odlikovala v pobožnosti, delavnosti in ubogljivosti. Šolo je obiskovala manj kot tri leta, ker je zaradi revščine morala pomagati doma. Ko ji je bilo šestnajst let, je zapustila rodni dom in šla služiti, da se je sama preživljala in pomagala staršem. Starši so zavrnil njeno prošnjo, da bi šla v samostan, čeprav je Helena že od svojega sedmega leta čutila v sebi Božji klic. Prošnjo je ponovila pri osemnajstih letih in spet so starši rekli ne. Šla je služiti v Lodz in po dveh letih, 1. avgusta 1925, so se ji končno odprla vrata samostana sester Božje Matere usmiljenja v Varšavi. »Zdelo se mi je, da sem stopila v rajsko življenje. Iz srca mi je kipela ena sama zahvalna molitev.«

»Nihče naj ne dvomi, pa naj bo še tako beden: dokler živi, more vsak postati velik svetnik, kajti velika je moč Božje ljubezni. Le mi ne smemo zavračati Božjega delovanja.« (sv. Favstina Kowalska)

V skupnosti je prejela ime sestra Marija Favstina. Noviciat je opravila v Krakovu in tam izpovedala prve, po petih letih pa večne redovne zaobljube. V raznih redovnih hišah je opravljala preprosta dela: bila je kuharica, vrtnarica in vratarica. Vsako delo je sprejemala z veselim obrazom. »Delam, kar hoče Bog, torej sem popolnoma srečna.« Živela je v globoki združitvi z Bogom, ki jo je s trpljenjem pripravljaj na njen poklic glasnice Božjega usmiljenja. Globino njenega duhovnega življenja razkriva njen Dnevnik, ki je po obliki knjiga spominov, v katero je z okornimi črkami zapisovala predvsem »srečanja« svoje duše z Bogom.

»Usmiljenje je cvet ljubezni; Bog je ljubezen in usmiljenje je njegovo delo; začenja se v ljubezni in v usmiljenju se razkriva.« (sv. Favstina Kowalska)

Usmiljeni Jezus se ji je prvič prikazal 22. februarja 1931. Tedaj je v svoj dnevnik zapisala: »Zvečer sem v svoji celici videla Gospoda Jezusa v belem oblačilu. Ena roka je bila dvignjena v blagoslov, druga pa se je dotikala obleke na prsih. Iz odstrte obleke na prsih sta izhajala dva velika pramena žarkov, eden rdeč, drugi bled ... Čez nekaj časa mi je Jezus rekel: »Naslikaj podobo po vzorcu, ki ga vidiš, z napisom: Jezus, vate zaupam. Želim, da bi to podobo častili, najprej v vaši kapeli, nato po vsem svetu.« Kmalu zatem je prejela Jezusovo naročilo: »Hočem, da bi bila ta podoba, ki jo boš naslikala s čopičem, slovesno blagoslovljena prvo nedeljo po veliki noči; ta nedelja naj bo praznik usmiljenja.« Po Božjem navdihu je k uresničitvi Jezusovega naročila pripomogel njen svetniški spovednik. Češčenje Božjega usmiljenja se je naglo razširilo po vsem svetu.

Sestra Favstina, telesno popolnoma izčrpana, duhovno pa v polnosti dozorela, mistično zedinjena z Bogom, je umrla v sluhu svetosti 5. oktobra 1938, ko je dopolnila komaj 33 let. Ob začetku postopka za njeno beatifikacijo (l. 1966) so njene posmrtno ostanke prenesli v svetišče Božjega usmiljenja v krakovskem predmestju Lagiewniki.

Sveti Janez Pavel II., papež Poljak, ki je čutil, kako potrebno je za naš čas sporočilo usmiljenja, je Favstino Kowalsko 18. aprila 1993 razglasil za blaženo, 30. aprila 2000 pa za svetnico. Takrat je bila bela nedelja, ki se je prvič obhajala kot praznik Božjega usmiljenja.

Pripravila Marica

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Glejte, že sonce zahaja

Dober dan, bolezen. Dober dan, starost.

Sprejeti ju moramo kot Božji dar in najti v njih dobroto in lepoto. Bolezen in starost sta prišli. Na naša vrata trkata. Radi ali neradi, reči moramo: NAPREJ! Toda kako, s kakšnim tonom izgovorimo to besedo NAPREJ? Se le vdamo? Ali ju sprejmemo?

Zakaj si potrta, moja duša, zakaj ječiš v meni? Zaupaj v Boga! Čim bolj reven je duh, toliko hitreje ljudje padejo v životarjenje brez zanimanja, slednjič se docela odmaknejo. Ni vprašanje, koliko je kdo star, ampak kako je star.

Nekaj čudovitega je lepa jesen, za mnoge je najlepši letni čas. Pomlad je cvetoča, a burna, polna viharjev. Poletje je čas napora. Jesen prihaja s svojimi mirom, s sadovi, z barvito dozorelostjo. Nič lepšega kot sprehod v jesenski gozd, šelestenje padajočega listja, igra barv, mir, kot da se je zemlja po dolgem trudu nasmehnila sama sebi.

Nasmehnite se tudi vi in sprejmite dan, ki vam je podarjen od Vsemogočnega. Zberite svoj pogum in opravljajte svoje delo odrešenja na križu, kot da bi nikdar več ne hoteli stopiti z njega, kot da bi nikdar ne mogli gledati obzorja svojega življenja bolj jasno in bolj vedro. V trnju moramo zreti Boga in govoriti z njim. V gorečem grmu ga moramo gledati. Zato moramo res sezuti obuvalo, se pravi, odreči se moramo svoji volji in svojim nagnjenjem. Božja dobrota vas ne bi nikdar poklicala na pot, po kateri hodite, če vam ne bi dala MOČI. Zdaj pa je na vas, da delo dokončate.

Te besede so za vas, bratje in sestre, ki vas trpljenje na tisoč načinov preizkuša. Vedite, da niste niti osamljeni niti izločeni niti zapuščeni niti nekoristni. VAS JE IZVOLIL KRISTUS, da ga upodobite v svojem življenju.

Ljudmila

Likovna razstava akademskega slikarja Janeza Kovačiča

Logatec, Jožefova galerija, petek, 27. septembra 2019. Zadnji petek v mesecu septembru se je v Jožefovi galeriji Doma Marije in Marte odprla pregledna razstava likovnih del akademskega slikarja Janeza Kovačiča. Razstavo je posvetil 60-letnici, od kar je v Logatcu končal kot 15-letni fant malo gimnazijo. Kot je tudi sam povedal, so bila to njegova, doživetij polna, mladostna leta kljub skromnosti, ki jo je zahteval tisti čas. Na začetku odprtja razstave je vse lepo pozdravil predsednik Društva likovnikov Logatec, g. Janez Ovsec, ki je v nadaljevanju tudi povezoval dogodek. V sam uvod odprtja razstave nas je popeljal z ubranim petjem

Mešanega pevskega zbora Pevskega društva Logatec pod vodstvom zborovodje, g. Lovra Groma. S posebej izbranimi besedami je razstavljavca in njegova dela predstavila likovna kritičarka, ga. Anamarija Stibilj Šajn. Še posebej je naglasila širino motivike in izražanja, s katero se nam tokrat predstavlja Janez Kovačič. Svojemu očetu, slikarju, je s posebno pozornostjo spregovorila tudi njegova hči, ga. Polona Kovačič. Med drugim je povedala, da je svet materialnega prazen brez duhovne dimenzije bivanja ... Razstavo in avtorja je v nagovoru zahvale in spodbude pozdravil tudi logaški župan, g. Berto Menard, ki je posebej poudari, kako nas kultura osmišlja kot narod in jo moramo zato posebej negovati. Moderator odprtja, Janez Ovsec je k besedi povabil tudi samega avtorja razstave. Tako je Janez Kovačič med drugim posebej izpostavil svoje mladostno življenje v Logatcu in svojo začetno slikarsko rast ... Sama otvoritev razstave je pripadla častnemu konzulu hašimitskega kraljestva Jordanije v Sloveniji, g. Samirju Amarinu, ki je razstavi na pot povedal, kako je lahko kultura vez med dvema kulturama, to je med arabsko in evropsko, saj je Janez Kovačič ustvarjal tudi motiviko mističnega sveta bližnjega vzhoda, še posebej

Jordanije, katero je večkrat obiskal. Razstavo in staro prijateljstvo z Janezom Kovačičem je pozdravil tudi g. župnik, Janez Kompare, kateremu v spomin je bila podarjena slika z razpelom Križanega. Po zaključku uradnega dela smo imeli priložnost še poklepetati in se posladkati z dobrotami, ki so nam jih pripravili v Domu Marije in Marte. Na tem mestu vsem hvala za obisk in sodelovanje na razstavi.

Razstava bo na ogled vse do novoletnih praznikov. Vljudno vabljeni k ogledu.

Zapisal: Janez Ovsec, fotografije: Primož Sark, Janez Ovsec, Brane Pevec.

SPOMINSKE DROBTINICE

Druženje – žična drča (zipline) v Bovcu

Nekega delovnega dne je med delom stekel pogovor, da bi si marsikdo od nas, zaposlenih, želel doživeti nekaj adrenalinskega, nekaj drugačnega, norega. Padla je ideja. Pojdimo na zipline. 😊

Metko smo določili, da kot pisarniški uradnik zadevo zorganizira. Prijavilo se nas je 19 neustrašnih kandidatov, ki je 14. septembra, na prelep jesenski dan, odrinilo proti Bovcu. Sonca smo imeli v izobilju, poguma malo manj, strahu pred neznanim pa ogromno. Da ne bo pomote. Ne vsi. Ker je med nami veliko res norih avanturistov, ki jim je hud adrenalin le skromno doživetje. Veliko nas je pa v zadnjih trenutkih razmišljalo o pleničkah, vložkih, oporoki ... 😊 Napočil je odločilni trenutek, ko sem morala testirati svoj pogum. Ali se privezati na naveze in se odriniti v neznano? V glavi so švigale misli. Pojavilo se je sto vprašanj. Sto dvomov, kaj mi je tega treba bilo ... A zbrala sem pogum in se odrinila na prvi spust. Bilo me je noro strah. Kričala sem do pol poti. Potem mi je zmanjkalo glasu. V tišini sem prispela na konec prvega spusta. Noge so se mi še vedno malo tresle, a občutek je bil fantastičen. Drugi spust je stekel z manj obremenjenimi glasilkami in manj strahu. Tretji je bil odrinjen že z nasmehom na ustnicah. In vsak naslednji je bil boljši, bolj doživet. Ko smo se spustili z zadnjega, desetega, spusta, mi je bilo resnično žal, da je vsega konec. Če bi me

takrat nekdo vprašal: »Greš še enkrat?«, bi z velikim veseljem in sedaj že z užitkom odgovorila, brez razmišljanja, »ja, seveda!« Dobesedno neobremenjeno se moraš spustiti in potem kar samo steče. Tako kot v življenju. Manj razmišljaš, več zaupaš, lažje je. In vsi smo bili enotni, da to doživetje naslednje leto nadgradimo z raftingom. 😊

Doživeli smo res neverjetno izkušnjo, kateri bomo kmalu dodali novo. Odločili smo se namreč, da po naporni službi potrebujemo tudi nekaj sproščenega druženja. Zato gremo oktobra v adrenalinski park Gardaland. Tam bo veliko zabave in norih dogodivščin za nas in naše najdražje. 😊

Terezija

»Pre vsega želim povedati, da mi je bil res lep dan na zip-line. Zelo dobra priložnost za preživetje enega dne skupaj s sodelavci in jih videti v drugim okolju in situacijah, kje raste adrenalin. Bil sem v skupini pogumnih žensk in povem, da nič mi ni bilo lažje, tud če sem moški. 10 zajl zip-lina, od katerih je ta prva najbolj zahtevna. Na prvi nisem mogel gledat dol, ker mi je bil strah. Z vsako naslednjo občutek je bil boljši in boljši. Ko sem prišel do zadnje, sem hotel še enkrat doživet vse. Res fantastičan dan, zelo simpatici inštruktorji. Ne samo da bi predlagal

drugim probat ta doživljaj, ampak sem že to večkrat naredil, ker je bilo res lepo. Okolica Bovca fantastična. Kanion prelep. Veliki pozdrav za ekipo inštruktorjev.«

Konrad Czuba

Pripis lektorice: Besedila nisem lektorirala, ker bi se izgubila pripovedna vrednost povedanega.

Naš najmlajši v skupini je zapisal: Imel sem se super in najbolj mi je bilo všeč, ko sem se spuščal in premagal strah pred višino. Se bom šel na zipline.

Matej

Sobotni izlet v Bovec je bil odličen – tako za druženje s sodelavci kot tudi za uživanje v prelepi bovški naravi. Z avtobusom smo se zgodaj zjutraj odpravili na pot in nekje okoli devete ure že prispeli v Bovec. Takrat je v Bovcu potekal tudi znameniti bovški maraton, zato je bilo v samem Bovcu in okolici veliko ljudi. Med potjo do našega športnega centra smo srečali veliko znanih obrazov. V centru so nas nato opremili s potrebnimi zaščitnimi pripomočki in tako smo bili nared za spust. Opremljeni in neučakani smo se nato z avtobusom odpeljali proti začetni točki za spust. Med vožnjo so pri tistih bolj prestrašenih in zaskrbljenih potekale tudi zadnje psihične priprave pred spustom. Pred prvim spustom smo imeli tudi manjši poligon, kjer nas je vodič naučil

osnov vožnje na žični drči (kako zavirati, sedeti itd.). Tukaj se je tudi naša sestra Sabina odločila, da se zaradi občutka strahu in nelagodja ne bo več spuščala. Tako je čas, ko smo se mi spuščali po jeklenici, preživela ob gledanju bovškega maratona, bovških planot in ostalih naravnih lepot, ki jih Bovec premore. Ostali pa smo se podali na deset različnih spustov in uživali v naravi ter adrenalinu. Spusti so se razlikovali po dolžini, višini, hitrosti in vsak je vseboval nek svoj razgled bodisi na bovške planote bodisi na sotesko. Po zadnjem spustu je sledilo še fotografiranje, skupaj z vodiči. Nato smo se poslovili od naših vodičev ter odšli v bližnjo gostilno, kjer smo si moči znova povrnili z dobro pico.

Okoli Bovca smo še malo gledali maraton in naredili kratek sprehod po centru ter se odpravili proti našemu avtobusu. Malo pred tretjo uro popoldne smo se odpeljali proti domu. Tokrat smo jo ubrali čez Vršič in tako hkrati živali še v lepotah Gorenjske. Izmučeni in utrujeni smo v Logatec prispeli okoli sedme ure zvečer. Vesel sem, da sem se lahko udeležil tega izleta.

Tilen

Sobotni izlet v Bovec mi je bil zelo všeč, kljub temu da se sama nisem udeležila spusta po ziplinu. Na testnem poligonu sem se namreč premislila, saj sem dobila občutek strahu in zajelo me je nekakšno nelagodje. Zaradi tega sem raje odklonila spust. A vendarle sem uživala na maratonu, ki se je tisti dan odvijal v Bovcu, in v ostalih lepotah, ki jih Bovec ponuja. Z enim izmed vodičev sva se sprehajala po planotah in opazovala naravo, medtem ko so se ostali naši spuščali in uživali. Po njihovem zadnjem spustu sem se jim pridružila ter skupaj z njimi posnela skupinsko fotografijo. Po koncu spuščanja smo se odločili, da se gremo okrepčat v bližnjo gostilno. Po kosilu smo se vračali čez Vršič. Ustavili smo se tudi ob jezeru Jasna, kjer smo se sprehodili okoli jezera in si še mimogrede privoščili sladoled. Po ogledu jezera pa smo krenili naravnost proti domu. V Logatec smo prispeli okoli sedme ure zvečer. Utrujena, vendar vesela, da sem se udeležila izleta, sem se odpravila proti domu.

Sabina

Občutek ob prvem spustu me je navdal s strahom, kaj pa, če ... V trenutku ga je preglasil glas – zaupaj in uživaj lepote, ki ti jih ponuja

narava tudi v tako visoki »navezi«. Bili smo si enaki in ob mladih vodičih je naš pogum rasel, strah pa izginjal. Vedno bolj sem uživala v tem prelepem koščku Slovenije ...

Leonida

Romanje na Brezje

Vsako leto gremo stanovalci Doma Marije in Marte in otroci Miklavževega vrtca na izlet, ki nam ga omogoči Dom. Letos smo šli na Brezje. Prav otroci iz Miklavževega vrtca so izrazili to željo. Sama nisem mislila iti, ker težko hodim, pa me je

socialna delavka Mateja Seliškar prepričala, da sem šla.

V četrtek, 19. septembra, smo se zbrali ob pol devetih na avtobusu pred Domom. Počakali smo še na otroke in okrog devetih odpotovali. Vozili smo se po avtocesti. Vožnja je bila lepa. Vreme je bilo delno oblačno, a predno smo odšli, se je oblačnost že raztegnila. Tudi na Brezjah je sijalo sonce, čeprav je bilo po poti zelo oblačno.

Vsi smo bili vznemirjeni, saj gremo k Mariji Pomagaj. Že po poti smo premišljevali, kaj vse ji bomo zaupali in prosili. Molili smo.

Ko smo malo pred deseto prispeli na Brezje, smo šli takoj v cerkev, ker se je ob desetih pričela sveta maša. Mašo je daroval g. opat, somaševala pa sta naša duhovnika Janez Kompare in upokojeni duhovnik Rafko Ropret, ki je v našem Domu. Maša je bila lepa. Opat je imel lepo pridigo o Mariji.

Po maši so odšli v kapelo k Marijini podobi najprej otroci. Zapeli so in se ji poklonili. Potem smo odšli še ostali. Izročili smo se Mariji in jo poprosili, naj bedi nad nami in naj prosí za nas svojega sina Jezusa.

Ogledali smo si zbirko darovanih predmetov in izdelkov uslišanih prosilcev z vsega sveta.

Potem smo si ogledali v posebnem prostoru zunaj cerkve še razstavo jaslic.

Polni lepih vtisov smo se ustavili pred cerkvijo na malici. Naredili smo še »gasilsko sliko«.

Srečni smo se vrnili in sklenili, če Bog da, še pojdemo na Brezje.

Karolina Medvešček

V četrtek, 19. 9. 2019, smo se prebudili v sončno in hladno jutro. Vsi smo prišli v vrtec z nahrbtnikom in polni energije, saj smo se ta dan takoj po zajtrku z avtobusom odpeljali na Brezje. Na avtobusu smo bili otroci Mavrične sobe, stanovalci DMM in nasmejani gospod župnik, ki nas je vse veselo pozdravil. Ko smo prispeli na Brezje, smo odšli k sveti maši. Eden izmed naših otrok je med sveto mašo zaspal in, kot pravijo, tako dvakratno molil. ☺ Po maši smo si

ogledali oltar Marije Pomagaj. Otroci so začudeno opazovali velik zlat okvir. Zapeli smo ji pesmico in zmolili molitev o, gospa moja. Ogledali smo si, koliko ljudem je Marija že pomagala in koliko ljudi prosi Marijo za zdravje, za uspešno šolanje, za pravo ljubezen ... Tudi mi smo prišli k Mariji s prošnjo. Prosili smo jo, da bi se v vrtcu lepo obnašali, da se ne bi topli in grdo govorili ... In prav res, Marija nam že pomaga.

Hvala ti, Marija!

Estera

Nekatere naše stanovalke so si že nekaj časa močno želele, da bi spet kot nekoč skubile kokoške. Ideja je padla na plodna tla, ko nas je obiskal prostovoljec, Janez Trček. Doma ima namreč kokoši, nesnice, ki so že odslužile svoje. Dogovorili smo se za dan in uro, ko bo stekla naša delovna akcija.

V četrtek, 26. septembra, se je tako 5 kokošk in en petelinček odpeljalo do Trčkovih. Tam je bila že prava delovna akcija. Štiri putke so bile že popolnoma očiščene in so že pridno čakale, da stopijo v lonec. Nas pa sta pričakali še dve, prav dobro operjeni, stari kokoši. Nekateri so

pridno sodelovali, nekateri pa smo le radovedno opazovali, kako hitro je kokoška ostala brez oblačil. Ko sem opazovala stanovalke, poslušala njihove komentarje, mnenja, sem vedela, da smo naredili prav, da smo tvegali in naredili za njih nekaj novega. Spet smo bili v času naše mladosti, ko smo pridno pripravljali kokoši za najboljšo kurjo juhico, kar jih je.

In še nekaj. Na koncu smo vsi prišli do istega zaključka. Vedno prav naše mame skuhamo najboljšo »kurjo juho«. Zame je najboljši recept za pravo juho recept moje mami. In še vedno menim, da je le ona znala pripraviti tako najboljšo, čarobno. A tudi današnje delavke, stanovalke, menijo, da take kurje juhice, kot jo je skuhal njihova mama, ni skuhal še nihče. Po daljšem razpravljanju smo prišli do zaključka, da nas kurja juha nehote spominja na našo mladost, na starše, mamo, na naše gnezdo. In ravno zato so spomini na naše juhe posledično vezani na naše lepe spomine, na naš dom, naše starše, našo mladost.

Zato vemo, da bo Janez, ki nam je omogočil takratno doživetje, v nedeljo skuhal ravno tako juho, kot jo je pripravljala njegova mama

Francka. In veste zakaj. Ker je zanj najboljša, pa ne samo zaradi njegovih domačih kokošk, temveč tudi zaradi spominov na njegovo mamo 😊.

Kokoš iz DMM

Srečanje kofetkarjev

Srečanje kofetkarjev v petek, 6. septembra 2019. Po vrsti nas je obiskal že 46. gost. Moderatorica Terezija je pokriti osebi dala na glavo zloženo blago, izgledalo je kot pokrivalo – zato smo še dlje časa ugibali, kdo se skriva pod rjuho. Končno smo le odkrili: naša zaposlena gospa Mara, delovna moč v DMM.

O sebi je povedala približno tole: že s 17 leti se je poročila. Doma je blizu Doboja. Tu je navada, da kdor se poroči, odide od doma. Oče je bil dobrega srca in ji je rekel ob odhodu, da ima doma še vedno odprta

vrata. To ji je bilo v pomoč, ko je končno prišla za možem v Slovenijo. Hčerko je začasno še pustila domačim. Začetek je vedno težak, negotov. Morala sta si urediti stanovanje, delo – nato je prišla še hčerka v Slovenijo. Tu sta z možem pridno delala, čez čas sta kupila parcelo in pričela zidati svoj dom: spodaj v hiši sta naredila stanovanje zase, zgoraj eno nadstropje za eno hčer, drugo nadstropje pa za drugo.

Pomagali so jima tudi sosede – še vedno se razumejo med seboj. Slovenci imamo navado, da za praznike povabimo sorodnike, gospa Mara pa povabi sosede. Vsi se radi odzovejo vabilu. Povabljeni spoznavajo bosanske dobrote. Tako praznujejo svojo SLAVO v družbi sosedov. Gospa Mara je delala najprej v KLI-ju, sedaj pa v DMM. Doma ima delo v hiši, veliko opravka ima s številnimi rožami, najet ima tudi del njive, kjer pridelava zelenjavo. Sama se zaposli z ročnimi deli: prtički, oblekice za hčerki, kvačka tudi vrtnice – tudi za obdarovanje. Lani ob materinskem dnevu v DMM smo oskrbovanci prejeli cvetove v več barvah – po svoji izbiri. Za darilo ob odhodu od doma ji je oče podaril prevleko za obe postelji in 2 blazinici. Vse je kupil v tujini, kjer je delal.

To darilo ji je drag spomin. Spominja se tudi njegovih besed ob odhodu od doma. Tudi ob odhodu svoje hčerke v tujino ji je dala ključ od stanovanja v enem nadstropju in ji povedala, da je dobrodošla. Taka dobra izročila se predajajo iz roda v rod.

Mlajša hčerka je doma. Gospa Mara ima sedaj že dve vnukinji.

Z možem sta v Bosni postavila hiško, da imata tudi tam svoj domek in svobodo, ko prideta na obisk. Vedno se veseli življenja in dela.

Gospa Mara, le zdravje naj Vam služi in »sejajte dobroto« domačim in okolici.

Še na svidenje!

Članica Kofetkarjev

Zakaj klekljam

Ko vprašal me je sin,
zakaj tako zavzeto klekeljne vrtim,
sem mu odgovorila:

»Ja, vseč mi je ta melodija,
pa tudi zato,

da si spočijem dušo in telo.

Klekljam, da lažje prenašam skrbi,
klekljam, ker žalost takrat manj boli,

klekljam, da naredim lepe reči,

klekljam, da srečujem prijetne ljudi,

klekljam darilo zate, otrok moj,

v nežnih nitkah vtakane so moje misli nate.«

klekljam preprosto zato,
ker mi je takrat res lepo!

Magda

Te dni smo bile ljubiteljice klekljanja povabljene v Dom Marte in Marije v Logatcu, da prikažemo stanovalkam in stanovalcem vsaj del te lepe obrti. Družili smo se medgeneracijsko: stanovalci Doma, otroci iz vrtca, klekljarice, likovniki in vsi drugi prisotni. Najprej smo se spoznavali med seboj, potem smo prisluhnili Katji, ki je predstavila svoje društvo in zanimivo zgodovino klekljanja v naših krajih. Kdor je želel, je lahko

poskusil klekljati. To delo je najprej videti strašno zapleteno, a je nekaterim kar uspelo narediti prve korake. Žal starejši nimamo več dobrih oči in prav rok, a veselje nas ni zapustilo. Strokovnjaki pravijo, da je premetavanje klekeljnov odlična terapija za roke in za možgane.

Ves čas smo tudi pridno

klepetali, se smejali in bili pravi prijatelji.

Obisk bo vsem ostal v lepem spominu. Zahvaljujemo se Domu za povabilo in za prijazen sprejem.

Zapisala Katja H. za klekljarice z Loga pri Brezovici

Pripis: besedilo ni lektorirano.

PRIJATELJSTVO

Bil je dan, ko mi je šlo res vse narobe. Najprej ledena voda, nato zelo neroden padeč po stopnicah, okvara dvigala, raznašanje celotne hrane v Lazarja po stopnicah v 5. in 4. nadstropje. Lahko rečem, da ni bil ravno moj srečni dan. Verjetno sem vstala z levo nogo. Moj oče bi rekel: »Se zgodi ...« 😊

Kljub smoli sem spoznala, kakšno srečo imam v življenju. Po padcu so me sodelavci, stanovalci na vsakem koraku bodrili, spodbujali, tolažili. Res mi je bilo lepo delati kljub bolečinam, ki so se iz ure v uro stopnjevale. Nekako sem čutila, da vse skrbi zame. Ni pomembno, ali je bila to le nepokretna ženička, ki se je iz srca nasmejela, ko je videla moj razbiti obraz, ali sodelavka, ki mi je priporočala tisoč in en recept, kako lajšati bolečine. Ali stanovalec, ki je modro razmišljal, ali je vzrok mojega videza moževa roka, mogoče moja vinjenost, mogoče preveč razgibano nočno življenje ... Marsikdo ni mogel imeti tistega dne resnega obraza, ko je zagledal moj obraz. A zdržala sem do konca delovnika, ker sem čutila, da mi je celoten delovni kolektiv stal ob strani. 😊

Ko sem že odhajala, so me klicali iz kuhinje, naj se oglasim pri njih. In vsa kuhinjska »banda«, vsi zaposleni v kuhinji, so bili zbrani. Praznovali so rojstna dneva. Silva 60 let, Martina 49 let. In kljub temu da me je zaradi udarca bolelo celo telo, sem jih šla pozdravit. Zelo lep je bil pogled na nasmejane sodelavce, ki so v veliki slogi načrtovali pomoč sodelavcu Romanu, ki bo oktobra stopil v zakonski stan. Kakšna šala je seveda padla tudi na moj popraskan obraz, predvsem zato, ker neizmerno rada jem. Neroden padec je poskrbel, da me je cela čeljust preveč bolela, da bi lahko nemoteno jedla trde stvari. In pri obloženi mizi so se mi dobesedno cedile sline, kar je marsikoga spravilo v smeh.

Ko sem odhajala domov, so bile telesne bolečine še hude. A v srcu mi je bilo res toplo. Spoznala sem, da kljub vsem težavam, napornemu delu, še vedno zmoremo zaposleni prisluhniti drug drugemu. Še vedno smo ljudje, ki nam je mar za sočloveka. Zato bi se vsem sodelavcem, ki ste bili na ta moj zoprni dan z menoj, zahvalila. Hvala vam, ker ste moji zlati sodelavci in prijatelji. 😊

Terezija

Izlet prostovoljcev

V čudovitem zgodnjem jesenskem dnevu smo se člani medgeneracijskega društva za samopomoč "Logaške lipe" in ostali prostovoljci, ki delujemo v Domu Marije in Marte podali na enodnevni izlet po prelepi Dolenjski.

Najprej smo se ustavili v Mirni peči, kjer smo v karmeličanskem samostanu, deluje na tej lokaciji že več kot 25 let, obiskali našo rojakinjo Marto Švigelj – Balantinovo.

Pot nas je vodila nato v muzej Lojzeta Slaka (1932-2010). Ta veliki mož, slovenski harmonikar in ljudski godec je ustvaril novo glasbeno smer z diatonično harmoniko. Pričel je z oddajo Pokaži kaj znaš. Z njegovim ansamblom in s fanti s Praprotna pa so na turnejah prepotovali domala cel svet. Iznašel je tako imenovani "Slakov gumb" in tako pripomogel k razvoju diatonične harmonike in popularnosti le-te doma in v svetu. Nadvse je ljubil domačo dolenjsko grudo, čebelji svet in svojo družino.

Nato smo se odpeljali v Šentjurij v muzej pesnika Toneta Pavčka (1928-2011). Ta veliki mož, pravnik, jezikoslovec, pisatelj, pesnik, prevajalec in urednik je svoje življenje posvetil novinarskemu, uredniškemu in kulturnemu delu. Bil je tudi predsednik društva slovenskih pisateljev. Leta 1989 je prebral Majniško deklaracijo, ki je pomemben mejnik pri osamosvojitvi Slovenije kasneje. Pavček je pisal za otroke, mladino in odrasle, izdal je veliko pesniških zbirk, za svoj pesniški opus je prejel mnogo priznanj in nagrad.

Tone Pavček in Lojze Slak sta bila velika prijatelja in rodoljuba. Oba sta ljubila svojo domovino, dolenske griče, vinsko trto, slovensko besedo in glasbo ter svojo družino.

Po ogledu obeh muzejev smo se izdatno okrepčali na domačiji Lojzeta Slaka, prisluhnili harmoniki mladega Slakovega sorodnika in se polni lepih vtisov vrnili domov.

Hvala organizatorju za čudovit dan.

Helena Škrlj

Evropski teden mobilnosti

Sodelovanje Medgeneracijskega društva Logaške lipe v programu prireditev v okviru praznika Občine Logatec in v evropskem tednu mobilnosti. Prostovoljke Medgeneracijskega društva za samopomoč Logaške lipe smo v torek, 17. septembra 2019, izpred Doma Marije in Marte sredi popoldneva z invalidskimi

vozički in pomagali stanovalke in stanovalce Doma peljati na 2,5 urni pohod. V lepem, toplem, sončnem popoldnevu smo se pod vodstvom predsednice Društva Silve Kranjc Debec na poti po pločniku proti Gornjemu Logatcu ustavili pri Pečjaku in se osvežili s sladoledom. Dobrosrčna občanka pa nas je presenetila z rogljički. Stanovalke in stanovalci so bili veseli ogleda dela Logatca – tudi prometnega.

Prostovoljka Marinka P.

Iz dnevnika dežurnih na recepciji

Glasbenica Mihaela je imela v domu glasbeno terapijo s stanovalci. Ko se je vračala, se je ustavila tudi pri meni na recepciji. Imela sem že en obisk, tako da smo bile tri. V hecu sem ji rekla, naj kakšno zaigra, ker je imela s seboj inštrumente. Spomnila se je, da mi je za mojo 50. letnico s svojo skupino ravno ob polnoči zapela: Jezus se ob morju ustavi. Bilo mi je tako lepo, da so mi privrele solze sreče. Potem je zapela še nekaj pesmi, nato smo se vrnile v pogovoru za veliko let nazaj. Bilo je čudovito popoldne, ki je zelo hitro minilo. Ob petju so se ustavljali tudi stanovalci in obiskovalci.

Marija

Nastopajo:

*Igor Ribič
Miklavžev vrtec
Regina*

*Dom Marije in Marte
Godalni trio VIVA*

19.10.2019 **16.30**

*Prostovoljni prispevki:
za senzorno sobo (Miklavžev vrtec)
za nov počivalnik (Dom Marije in Marte)*

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.00: telovadba v Domu Lazar;
- PONEDELJEK ob 9. 00: vaje za spomin v Domu Marija;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 10. uri: gibanje in vaje za spomin v Domu Marta;
- TOREK ob 11. uri: gibanje in vaje za spomin v Domu Lazar IV. nad.;
- SREDA ob 9:45: gibanje ob glasbi v Domu Marta;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica I. v pritličju Doma Marta;
- ČETRTEK ob 11. uri: kreativna delavnica II. v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- ČETRTEK, 3. 10. 2019, bralno ustvarjalna urica;
- PONEDELJEK, 14. 10. 2019, sladke dobrote;
- SREDA, 16. 10. 2019, ob 9.30: obisk otrok in skupne delavnice;
- ČETRTEK, 17. 10. 2019, ob 9. uri: knjižničarka na obisku;
- ČETRTEK, 17. 10. 2019, ob 19. uri: predavanje za odrasle v JD;
- ČETRTEK, 24. 10. 2019, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;
- SREDA, 30. 10. 2019, ob 9.15: kino v Jožefovi dvorani;

Manjkajoči samoglasniki

Iz nekaterih besed v spodnjem besedilu so izginili samoglasniki. Vnesite manjkajoče samoglasnike in dopolnite besede.

Tekočina je __ZJ__MN__G__ pomena za D__L__V__NJ__ naših možganov.

Več kot 70 % naših možganov predstavlja voda, tako da ni nič nenavadnega, da se že majhna dehidracija pozna na __Č__NK__V__T__ST__ naše pozornosti, spomina in ostalih kognitivnih sposobnosti.

Na delovanje naših možganov vpliva tudi pitje __LK__H__L__ - le-ta poškoduje končice naših nevronov, le-ti pa so __DG__V__RN__ za prenos informacij med nevroni. Za luknje v SP__M__N__ po prepiti noči pa je krivo dejstvo, da v stanju pijanosti naši možgani niso sposobni __STV__RJ__T__ novih dolgoročnih spominov.

/Vzeto iz BisterUm/

SMEJALNICA**DVA KMETA SE POGOVARJATA**

Prvi pravi: »A veš, da že tri dni spim v hlevu in čakam, da bo krava telila?«

Drugi: »Nič čudnega. Veš, ko te krava takole gleda, si verjetno misli, da je že telila!«

LOPATINO SEME:

Mali Črnogorček se igra v peskovniku, kjer med peskom najde otroško lopatko. Vpraša dedka: »Deda, kaj pa je to?«

Dedek: »Joj, to pa takoj vrzi stran. To je seme od LOPATE!«

KMET IN KRAVA:

Kmet svojemu sosеду: Poslušajte, krava, ki ste mi jo včeraj prodali, je ponoči poginila!«

Sosed: »To je pa res čudno. Pri meni ni tega nikoli naredila!«

Danica K.